

Η ΑΛΗΘΕΙΑ.

(Ἰνδικὸν διήγημα).

Ἀχθοφόρος τις περιεπάτει ἐκτὸς τῆς πόλεως παρατηρῶν τὴν ἄκραν τῆς ῥινὸς αὐτοῦ αἵφνης, ἐνόμισεν ὅτι ἡ γῆ ὑπὸ τοῦς πόδας του ἀπετέλει ἦχον τινα : «Τὸ μέρος αὐτὸ, εἶπεν ἐν ἑαυτῷ εἶναι κενὸν καὶ ἐμπεριέχει ἴσως θησαυρόν. Ἄν τὸν εὕρω θὰ κατασταθῶ τίμιος ἄνθρωπος ».

Ὁ ἀχθοφόρος ἐσκάψε τὸ μέρος ἐκεῖνο τῆς γῆς καὶ εὗρε θόλον τινα· ἀλλὰ μετὰ πολλοὺς κόπους ἐλυπήθη ἰδὼν τὸ ἀνοιγμα φρέατος, τὸ ὁποῖον εἶχον κλείσει διὰ θόλου πρὸ πολλῶν ἴσως ἐτῶν.

Ἐνῷ ἐβλεπεν ἐντὸς τοῦ φρέατος, ἐξέρχεται αἵφνης γυνή τις βεβρεγμένη καὶ τρέμουσα ὑπὸ τοῦ ψύχους· ἀλλ' ἐπειδὴ ἦτον ἐξαισίας καλλονῆς, ὁ ἀχθοφόρος τὴν ἐθεώρει μὲ ἀπλήστους ὀφθαλμούς, χωρὶς νὰ ἐνθυμηθῇ νὰ τὴν καλύψῃ διὰ τοῦ ἐπικνωφορίου του.

« ὦ, σὺ ἦτις εἶσαι ἀνωτέρα εἰς τὴν ὠραιότητα ἀπὸ τὰς θυγατέρας τοῦ Βράχμα, εἶπε πρὸς αὐτήν, εἰπέ μοι τίς εἶσαι, καὶ πῶς εὗρέθης γυνὴν ἐντὸς αὐτοῦ τοῦ φρέατος ; » Ἀὕτη ἀπεκρίθη : « Ἐγὼ εἶμαι ἡ Αλήθεια. » Ὁ Ἀχθοφόρος ὠχρίασε καὶ ἀνεχώρησεν ἀμέσως, ὥς ἂν ἀχθοφόρος καὶ ἀλήθεια νὰ ἦσαν δύο πράγματα ἀντίθετα.

Ἡ παρθένος, μείνασα μόνη, ἐπροχώρησεν ἡσύχως πρὸς τὴν πόλιν. Εἰς τὴν Ἰνδίαν, γυνὴ περιερχομένη τὰς ὁδοὺς γυνὴ δὲν εἶναι πρᾶγμα παράδοξον ὥς εἰς τὰ λοιπὰ μέρη. Πλησίον τῆς διήλθον ποιηταί, ἔμποροι, σουλτάναι καὶ εὐνοῦχοι.

Οἱ ποιηταὶ βλέποντες αὐτὴν ἔλεγον « Πόσον εἶναι ἰσχνή ! » οἱ ἔμποροι : « Πόσον εἶναι ἀπατηλή ! » αἱ σουλτάναι : « Πόσον εἶναι ἀδιάκριτος ! » οἱ εὐνοῦχοι : « Πόσον εἶναι μεταλλοχολική ! » Οὐδεὶς ἔλαβε μέρος ὑπὲρ αὐτῆς.

Αὐλικὸς τις εἰς ἄκρον φιλήδονος, παρετήρησεν ὅτι ἡ Α λ ή θ ε ι α εἶχε τὴν ἐπιδερμίδα λευκοτάτην, διὸ τὴν παρέλαβεν ἐντὸς τοῦ φρεῖου του.

Μόλις αὕτη ἐκάθισε, βλέπει τὴν ἐταίραν τοῦ αὐτοκράτορος περιφερομένην ἐπὶ δραμάδος κατὰ διαταγὴν τοῦ ἱατροῦ. « Πόσον παράδοξον εἶναι, ἀνέκραξεν ἡ Αλήθεια, ἡ ἀγαπημένη σουλτάννα νὰ ἔχῃ τὴν ῥίνα κεκλειμένην πρὸς τὰ πλάγια. »

Ὁ Αὐλικὸς ἀκούσας ταῦτα ἐτρόμαξε, μὴ φθάσῃ ἡ φωνὴ μέχρι τῶν ὠτίων τῆς σουλτάννας, καθότι ὑπῆρχε νόμος, ἀπαγορεύων εἰς πάντας τὸ νὰ εἴπωσι ἢ καλὸν ἢ κακὸν περὶ τῆς ῥινὸς τῆς ἐταίρας. Θυμωθεὶς ἔρριψε τὴν Αλήθειαν ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁδοῦ, εἰπὼν : « Ἦμην ἀνόητος τὸ νὰ παραλάβω μετ' ἐμοῦ μίαν φύλαρον. »

Ἡ Αλήθεια φθάνει εἰς τὰς πύλας τῆς πόλεως, καὶ βλέπουσά τινα ἐκ τῆς κατωτέρας τάξεως, ἐρωτᾷ αὐτὸν ἂν ἦναι δυνατόν νὰ εὕρῃ κατάλυμα διὰ τὴν νύκτα. Οὗτος τὴν ὠδήγησεν εἰς τὴν οἰκίαν του μετὰ τὴν ἐλπίδα ὅτι ἡ συνάντησις αὕτη θὰ τὸν φέρῃ εὐτυχίαν.

Οὗτος ἐδημοσίευσεν ἵνα παρίστανται τὰ πρὸς ζῶν, καθ' ἑκάστην ἑφημερίδα τινα ἐν ἣ ἔγραφε τὸν πανηγυρικὸν ὄλον τῶν ἐν τέλει ἀνθρώπων· οὕτω, ὅταν ὑπῆγαιεν εἰς τὴν αὐλήν, οἱ δούλοι ἦσαν διατεταγμένοι νὰ πληρῶσι τὰ θηλάκια αὐτοῦ μετὰ τὰ λείψανα τοῦ μαγερίου.

Ἡ διαμονὴ τῆς ξένης γυναικὸς ἐν τῇ οἰκίᾳ του, τὸν ἐτάραξεν ὀλίγον. Μόλις εἶχε καιρὸν νὰ συγγράψῃ τὸ φύλλον του. Ἡ Αλήθεια ἐβλεπεν αὐτὸν ἐργαζόμενον χωρὶς νὰ προσφέρῃ λέξιν, εἴτα ἐξήλειπεν ὅτι οὕτως ἔγραφεν. Ἡ ἐφημερίς δὲν ἐδημοσιεύθη δύο ἡμέρας. Ὁ Βεζύρης δυσχερῆσθη εἰς ἐξήγησιν νὰ ἴδῃ τὸν συγγραφέα· καὶ ἀφ' οὗ διέταξε νὰ τῷ δώσῃσι πενήτηκοντα ραβδισμούς, τῷ ἔδωκε μετὰ ταῦτα τὴν ἄδειαν νὰ εἴπῃ τὰ δικαῖά του. Οὗτος δικαιολογήθη μετὰ μεγάλῃς ἐγγλωττίας καὶ ἐπιτυχίας· διὰ τοῦτο ὁ Βεζύρης τὸν ἀφῆκε ν' ἀναχωρήσῃ ἀφ' οὗ διέταξε νὰ τῷ δώσῃσι καὶ ἑτέρους ἑκατὸν ραβδισμούς.

Τὸ τελευταῖον τοῦτο μέτρον θὰ φανῇ ἀλόκοτον εἰς ἐκείνους οἵτινες ἀγνοοῦσι πόσον ὁ Βεζύρης ἦτο δίκαιος· ἐπραξεν οὕτω διὰ νὰ λάβωσιν οἱ ἀπεκαλμένοι παρ' αὐτοῦ τὸν καιρὸν νὰ κλέψωσιν ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ δημοσιο-

γράφου τὴν Ἀλήθειαν. Ἄν ἐνόμιζον ὅτι ἐν-
νενήκοντα ἑννέα ραδιτισμοὶ ἔρχονται, ἐπειδὴ
ἐσέβετο πολὺ τὸν πλησίον του, ἤθελε πά-
ρκα διατάξει νὰ μὴ τῷ δοθῇ ἡ ἑκατοστή.
Ὅταν ὁ Βεζύρης ἔμεινε μόνος μετὰ τῆς Ἀ-
ληθείας, ἤλπισεν ὅτι θέλει ὠφεληθῇ ἐξ αὐ-
τῆς ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν του· ἀλλὰ τὴν αὐ-
τὴν ἡμέραν εἰδοποίησεν αὐτὸν ὁ αὐτοκράτωρ
ὅτι ἤθελεν ὑπάγει πρὸς ἐπίσκεψίν του· καὶ
φοβηθεὶς μὴ οὕτως τὴν ἰδῇ, διέταξεν, ὑπὲρ
τοῦ κοινοῦ καλοῦ, νὰ τὴν θανατώσωσιν.

Πάραυτα, τέσσαρες εἰμίαι τὴν ἔθεσαν
μετὰ προσοχῆς μεταξὺ δύο προσκεφαλαίων
μεταξωτῶν χρυσοκεντήτων καὶ καπνισμένων
μὲ ἀρώματα, καὶ τὴν ἔπνιξαν μετὰ μεγά-
λων προφυλακτικῶν μέτρων, εἴτα ἔρριψαν
τὸ σῶμα αὐτῆς εἰς τὴν μάλλον ἀπομειμα-
κρυσμένην γωνίαν τοῦ κήπου.

Οἱ ἰσχυροὶ ἐφρόνουν ὅτι ἡ Ἀλήθεια ἀπέ-
θανε, διότι κατώρθωσαν νὰ τὴν πνίξωσι
πρὸς καιρόν· ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα δὲν εἶχεν οὕ-
τω, καθότι ὁ ἀὴρ τὴν ἐπανάφερεν εἰς τὴν
ζωὴν, καὶ ἠδυνήθη νὰ ἐξέλθῃ τοῦ κήπου.
Κατέφυγεν εἰς μικράν τινα βιβλιοθήκην, ὅ-
που οἱ βραχυμᾶνες συνέλεγον τὴν εὐφυίαν
τῶν ἀνθρώπων πρὸ πέντε χιλιάδων χρόνων.
Ἐπειδὴ τὴν νύκτα ἦτο ψυχρός, ἤναψε πῦρ
μέ τινα φύλλα βιβλίων, ἀλλὰ τὸ πῦρ διε-
δόθη καὶ εἰς τὰ λοιπὰ καὶ οὕτω μόλις ἡ Ἀ-
λήθεια ἠδυνήθη νὰ σωθῇ μέ τινα μόνον βι-
βλία.

Ἡ βιβλιοθήκη ἐπυρπολήθη καὶ οἱ βιβλιο-
φύλακες ὥσαύτως. Ὁ αὐτοκράτωρ ὑπῆγεν
ἵνα ἰδῇ τὴν πυρκαϊάν καὶ εἰπεγελῶν: «Λαμ-
πρόν θέαμα εἶναι νὰ βλέπῃ τις βιβλιοθήκην
πυρπολουμένην.» Ἡ χαρά του ἦτο τοσοῦτο
μᾶλλον μεγάλη, καθόσον ὑπῆρχε πάντοτε
εἰς τὰς Ἰνδίας μεταξὺ τῶν αὐτοκρατόρων
καὶ τῶν βιβλιοθηκῶν μεγίστη ἀντιζήλια.

Μ' ὅλα ταῦτα ὁ Βεζύρης πάραυτα ἐξέδω-
κεν ἑνταλμα συλλείψεως κατὰ τοῦ θύματος·
τὴν ἐπιούσαν ἡ προκήρυξις ἦν τοιχοκολλημέ-
νη. Ἡ ταχύτης αὐτῆς μετ' ἡσυχίας ἠνέγκησεν ὁ Βεζύ-
ρης δὲν πρέπει νὰ μᾶς κάμῃ νὰ θαυμάσω-
μεν, καθότι εἰς πάντα τὰ κράτη ὑπάρχουσιν

ἑτοιμα σχέδια καταδίκης ἐναντίον τῆς πτω-
χῆς ἀληθείας.

Τὴν ἐπιούσαν ἡ δυστυχὴς φυγὰς εὐρέθη
ἐκτὸς τῆς πόλεως ἐξωθεν οἰκίας τινὸς μι-
κρᾶς ἀλλὰ καθαρᾶς, κτισμένης ἐν μέσῳ κή-
που: ἦτο ἡ κατοικία τοῦ δικαστοῦ Πιλπέυ.
Εἰσέρχεται ἀφόβως, ἀναγγέλλει τίς εἶναι
καὶ ζητεῖ ἄσυλον.

» Ἡ ἐλευθερία αὐτῇ μοι ἀρέσκει, εἶπεν ὁ
δικαστής· ἀλλὰ μὲ τρομάζει διὰ σέ. Ἐάν σέ
ἀναγνωρίσωσι, τίποτε δὲν θέλει δυνηθῇ νὰ
σέ ἐλευθερώσῃ· ἀκολούθησόν μοι.» Ἀνέβησαν
ὁμοῦ εἰς εὐρύχωρον τινὰ στοάν ἥτις ἀπετέ-
λει τὸ ἄνω πάτωμα τῆς οἰκίας.

Αὐτοῦ ὑπῆρχον κατὰ τάξιν δέρματα ζώ-
ων, φλοιοὶ δένδρων, καλύμματα πάντων τῶν
ὄντων. Εὐκόλον ἦτο νὰ ἐννοήσῃς ὅτι αὐτοῦ
ἦτο τὸ ἐργαστήριον ἐνὸς μυθογράφου. Ὁ Πιλ-
πέυ δείξας ταῦτα εἰς τὴν Ἀλήθειαν, τῇ εἶπεν;

« Ἐπειδὴ δὲν γνωρίζεις μήτε νὰ κρύπτε-
σαι, μήτε νὰ σιωπᾷς, εἶναι φρόνιμον νὰ
μετεμφισθῇς· δύναμαι κατὰ τὴν ἐκλογὴν
σου νὰ σέ εἰσαγάγω εἰς ἓν ἐξ αὐτῶν τῶν
καλυμμάτων, καὶ νὰ τὸ ἐμψυχώσω ἀμέσως.
Θὰ ὁμιλῇς ἐντὸς τῆς νέας σουμορφῆς· καὶ τό-
τε δύνασαι καὶ αὐτοῦ τοῦ Βεζύρου νὰ ἐξε-
λέγῃς τὰς πράξεις.»

Ἡ Ἀλήθεια ἐδέχθη καὶ δὲν ἐφάνη ἀγνώ-
μων. Τὸ πνεῦμα τοῦ ἐλευθερωτοῦ αὐτῆς,
ἀναζωογονηθὲν δι' αὐτῆς, ἐφώτισε μεγάλως
τὸ Ἰνδουστάν. Ὁ Βεζύρης ἐπαύθη, καὶ ὁ Πιλ-
πέυ ἔλαβε τὴν θέσιν τοῦ Βεζύρου. Ἐφθασεν
εἰς ἑσχατον γῆρας, ἐν τῷ μέσῳ τῶν εὐλογιῶν
τοῦ λαοῦ, καθότι εἰς τὴν Ἀσίαν δὲν ὑπάρχει
ἄλλο ἰσχυρότερον βάλσαμον διὰ τὴν μακρο-
βιότητα ἐκτὸς τῆς συνηθείας τοῦ ἀγαθοεργεῖν.

Τὸ παράδειγμα τοιαύτης μεγάλης εὐτυ-
χίας, ἐγέννησε πολλοὺς μιμητάς· οἱ δὲ φι-
λόδοξοι ἠθέλησαν νὰ λάβωσι μέρος μετὰ
τῶν σοφῶν ἐκ τῆς κληρονομίας τοῦ Πιλπέυ·
ἀλλ' ἡ Ἀλήθεια ἥτις ἐννόησε τὰς σκέψεις
τῶν, ἐξηκολούθησε νὰ κρύπτεται εἰς τὰ ἐρ-
γα τῶν σοφῶν, καὶ ἀφῆκε τοὺς λοιποὺς εἰς
τὴν μαρίαν τῆς φαντασίας τῶν.

(ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ).